

MỤC LỤC

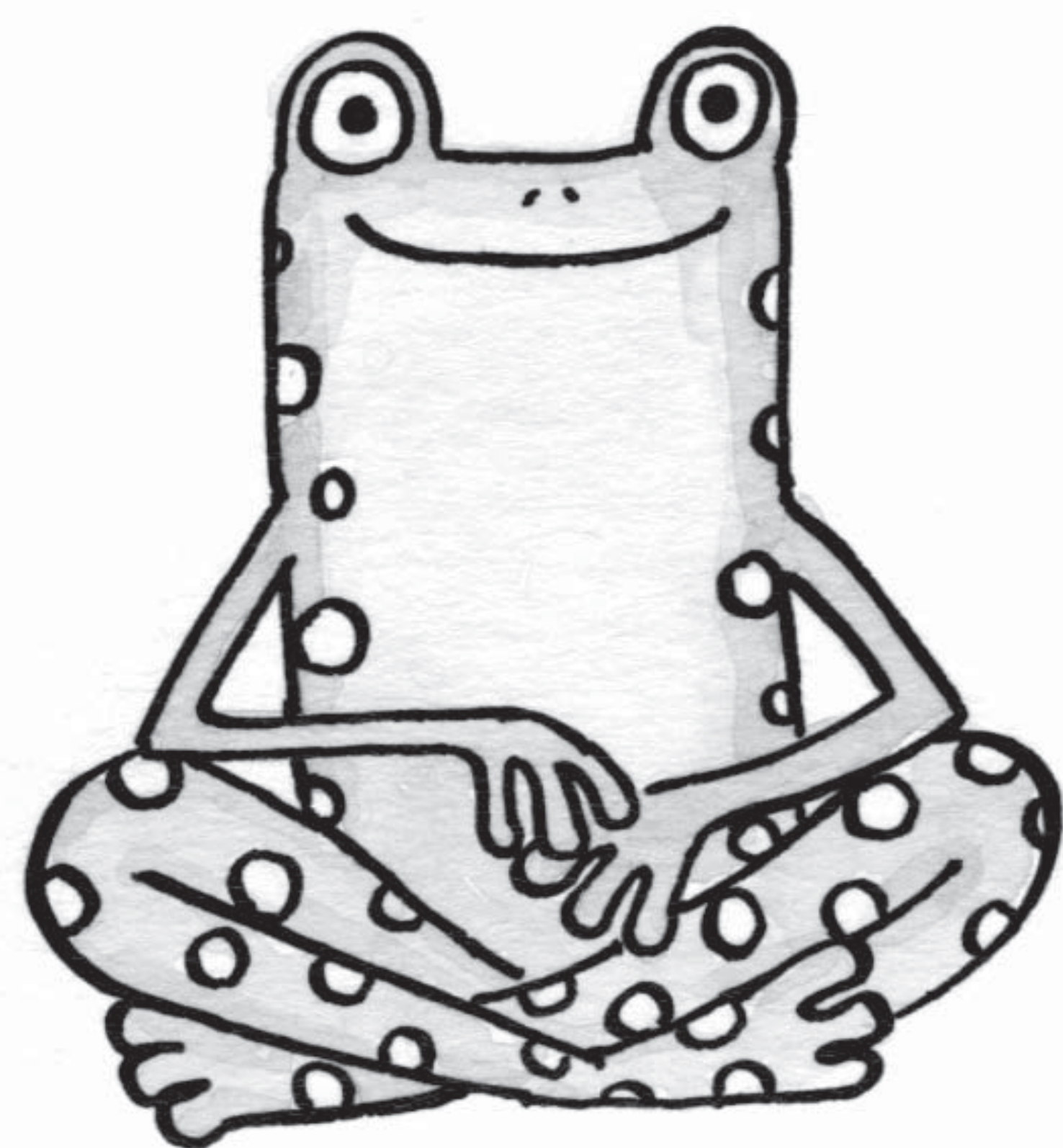
LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: ĐẾN GIỜ NGỦ RỒI!.....	7
CHƯƠNG 2: VỊ KHÁCH NỬA ĐÊM.....	11
CHƯƠNG 3: TẮT TẦN TẬT VỀ CÂY CỐI.....	20
CHƯƠNG 4: BẠN TỪ Đâu ĐẾN?.....	24
CHƯƠNG 5: THÍ NGHIỆM!.....	29
CHƯƠNG 6: VẪN CHƯA THẤY GÌ?.....	37
CHƯƠNG 7: ÔI KHÔNG!.....	44
CHƯƠNG 8: TUỔI BAO NHIÊU LÀ ĐỦ?.....	50
CHƯƠNG 9: LẠI NỮA SAO?.....	55
CHƯƠNG 10: NGẠC NHIÊN CHƯA!.....	59
CHƯƠNG 11: CHỈ CÒN HAI.....	67
CHƯƠNG 12: MÙI GÌ LẠ THẾ?.....	73
CHƯƠNG 13: CẨM TRẠI.....	82
CHƯƠNG 14: CÙNG CHỤP ẢNH NÀO!.....	95
CHÚ GIẢI.....	98

DÀNH TẶNG NICOLA VÀ JO – ML

DÀNH TẶNG GOOSE VÀ BUBS – AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

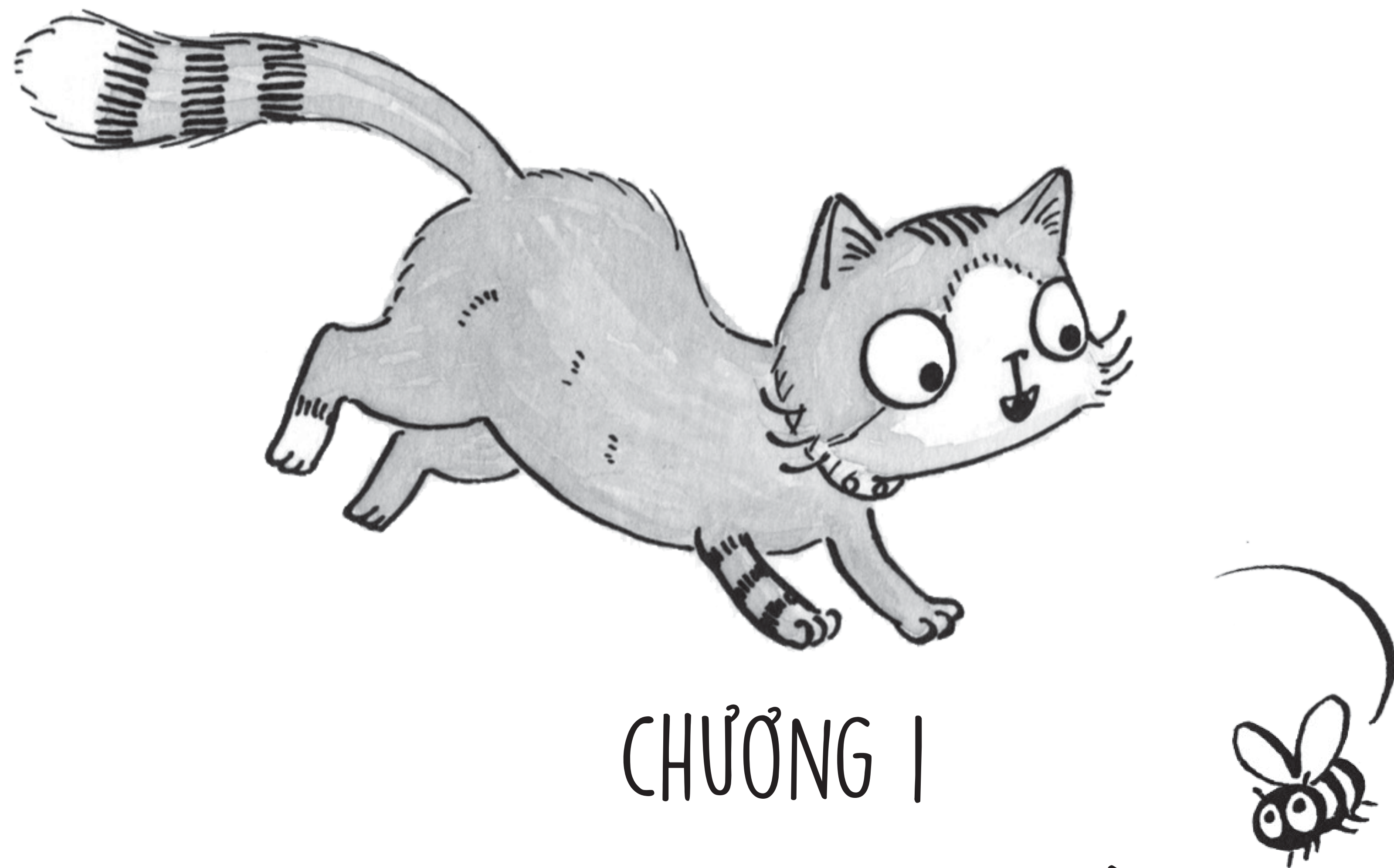
LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*.

Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đấy. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

CHƯƠNG I ĐẾN GIỜ NGỦ RỒI!

Tôi giống thước kẻ đo cây đậu nhỏ. “Ô! Xá Xị, xem này, được hai mươi phân rồi đấy.” Tôi ghi lại ngày tháng và chiều cao mới của cây vào cuốn nhật kí khoa học.

Tò mò, Xá Xị thử chạm mũi vào cây đậu rồi kêu lên meo meo.

“Tớ biết! Tớ cũng ngạc nhiên lắm đó. Lúc Clara hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu tô màu lên những chiếc lá đậu, tớ cứ chắc chắn là cây đậu sẽ không lớn nữa hoặc thậm chí

sẽ héo luôn.” Tôi quay ngược cuốn nhật kí khoa học về phía Xá Xị, và mèo con khịt khịt mũi. “Lần sau đến đây, bạn ấy sẽ bắt ngờ cho mà xem.”

Mẹ ló đầu vào phòng. “Sẵn sàng cho giờ đọc truyện buổi tối nhé, Zoey?”

“Vâng ạ!” Tôi đáp và đứng dậy khỏi bàn.

“Áo ngủ và mũ?”

“Đủ ạ!”

“Đánh răng chưa?”

“Rồi ạ!”

“Đo cây đậu chưa?”

“Rồi ạ! Mẹ xem này, nó vẫn cao lên đấy.”
Tôi đưa cuốn nhật kí cho mẹ.

Mẹ nhìn qua một lượt. “Giỏi lắm! Và con biết điều mẹ sắp hỏi đúng không?”

Tôi gật đầu lia lịa. “*Con còn muốn hỏi gì nữa không?*” phải không ạ? Nhiều lắm mẹ ơi! Điều gì sẽ xảy ra nếu con tô màu cả mặt trên và mặt dưới chiếc lá? Và nếu con tô mỗi cây một màu khác nhau thì sao? Liệu có cây nào lớn nhanh hơn những cây còn lại không? A! Còn các loài cây khác thì sao mẹ nhỉ? Hay chỉ có cây đậu mới tiếp tục lớn khi được tô màu?”

Mẹ xoa đầu tôi và mỉm cười. “Toàn những câu hỏi hay! Nhưng đã đến giờ đi ngủ rồi, chúng ta sẽ đi tìm câu trả lời vào ngày mai nhé. Mẹ bắt đầu đọc truyện được chưa?”

Xá Xị kêu rừ rừ, nép vào lòng tôi. Tôi mỉm cười và xếp cuốn nhật kí khoa học lại.

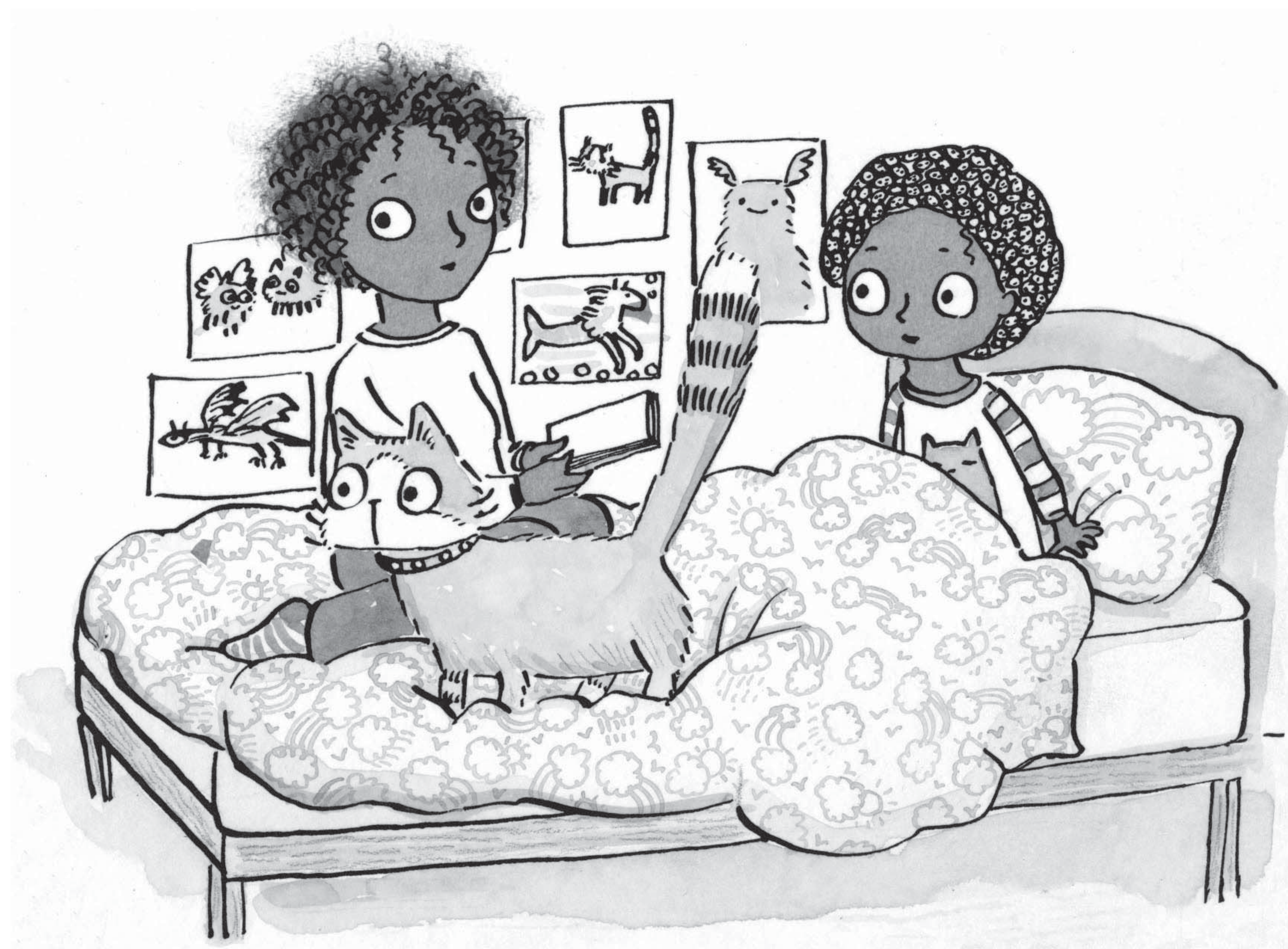
Mẹ chọn một tư thế ngồi ấm áp phía cuối giường và mở sách ra. “Chúng ta đọc đến đâu rồi nhỉ?”

“Đến đoạn...”

Thình lình, Xá Xị nhảy phóc khỏi tay tôi. Mèo con đứng yên không động, đôi tai dỏng lên nghe ngóng.

Tôi nhìn sang mẹ. “Mẹ có nghe tiếng gì không? Có phải là...?”

Lần này không thể nhầm được. Chắc chắn là tiếng chuông cửa phía nhà kho.

CHƯƠNG 2

VỊ KHÁCH NỬA ĐÊM

Xá Xị kêu meo meo âm ỉ, không ngừng chạy tới chạy lui. Tôi đan hai bàn tay vào nhau và nhìn mẹ nở nụ cười van vỉ. “Đi mà, cho con ra xem được không?”

Mẹ nhìn đồng hồ, thở dài. “Thôi được, nhưng nhớ mang theo đèn pin và trở vào ngay nhé. Nếu có việc gì gấp, hãy để đấy cho mẹ. Đã khuya rồi và con phải đi ngủ.”

Tôi nhảy vội khỏi giường và chạy ra cửa, vừa chạy vừa ngoái nhìn, “Cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ! Con sẽ quay lại ngay!”

Tôi cầm vội đèn pin trong tủ bếp, xỏ dép vào chân rồi cùng Xá Xị chạy băng qua sân về phía nhà kho. Tim tôi đập dồn không chỉ bởi chạy quá nhanh mà còn vì mong mỏi được gặp người bạn mới.

“Cậu nghĩ lần này sẽ là ai hả Xá Xị?” Tôi hỏi.

Xá Xị bỗng dừng lại và nhảy phóc lên cao. Mồm nó nhai nhai rồi nuốt ực.

“E, Xá Xị! Cậu lại vừa ăn bọ à?”

“Meo!” Mèo con trả lời đắc thắng.

Tôi lắc đầu ra vẻ thất vọng. “Nghe này Xá Xị! Không được dọa ăn thịt những người bạn thân kì cho dù họ trông như những con bọ. Như thế là không lịch sự đâu.”

Chúng tôi chạy đến phía cửa sau. Khoảnh khắc hồi hộp đây rồi. Tôi hít một hơi sâu và mở cửa.

Trên sàn nhà có vật gì lấp lánh phát ra ánh sáng màu cầu vồng... một hòn đá ư? “Ôi!” Tôi quỳ xuống và thử chạm một ngón tay vào. Trông nó như một viên đá của loài